

ՅԻՇԻՐ՝ ԱՊՐՈՒՄ ԵՍ ՄԵՌՆԵԼՈՒ ՀԱՄԱՐ (ՊՈԷՄ)

1

Այս խօսքս յիշիր, յիշիր միալար,
Որ դու ապրում ես... մեռնելու համար:
Մի՛ ուրախացիր քո կեղծ բարութեամբ,
Մի՛ հպարտացիր քո փարթամութեամբ,
Տերեւակալած, դալար թարմութեամբ
Կամ՝ յաջողութեամբ անթիւ, անհամար,
Յիշիր՝ ապրում ես մեռնելու համար:

Զուր ես անտեղի այդպէս պարծենում,
Զուր ես զրկելով, այդպէս բարձրանում,
Զուր ես մոլուցքով մթնում, թանձրանում,
Կամ էլ՝ սողալով մէկից ցածրանում:
Գնա, լուացուիր Զրով Կենարար,
Քանզի ապրում ես... մեռնելու համար:

Յիշիր, որ հիւր ես դու այս աշխարհում,
Էլ ի՞նչ ես մնում վերին բարձունքում,
Որ էլ չողաս վշտի արցունքում,
Ինչո՞ւ ես ապրում մեղքով միալար,
Չէ՞ որ ապրում ես... մեռնելու համար:

Յիշիր որ դու էլ մի անցատր ես,
Յիշիր, որ դու էլ մի յանցատր ես,
Որի համար դու հաշիւ պիտի տաս,
Որի համար դու, անշուշտ պիտի լաս,
Եթէ չըշտապես թողութեան համար,
Հոգուդ մաքրութեան, սրբութեան համար,
Քանզի ապրում ես... մեռնելու համար:

Յիշիր, աշխարհից մերկ ես գնալու,
Յիշիր, որ կրկին աշխարհ չես գալու,
Որ ընկար, դուռըդ էլ չեն բացելու,
Որ մարդիկ վըրադ կեղծ են լացելու:
Կ'ասեն. «Ինչ լաւ է, աշխարհից գնաց,
Այն, ինչ իրենն էր, այն էլ մեզ մնաց»...

2

Թուամ է՝ մարդը ներող է, բարի,
Թուամ է՝ մարդը կտրիճ է, արի,
Բայց եթէ մահն է իրեն հիւր գալիս,
Ահ ու դողով է հըրածեշտ տալիս,
Զգում է իրեն թշուառ ու անճար,
Քանզի էլ չկայ փրկութեան մէկ ճար:
Մարդը անգոր է արդէն գործելու,
Մահուան երախը՝ ձեռքով գոցելու:
Նա ակամայից անցեալն է յիշում,
Վատ արարքներն են իր սիրտը մաշում:
Ատում է ներկած տողերն անհամար,
Ատում է նաեւ խըրախճանքները,
Որ ի գուր էին գուարճանքները...
Որ մի ծաղիկ էր՝ ծլեց ու անցաւ,
Մի դալար ճիւղ էր՝ արդէն չորացաւ:
Եւ այդ ամենը դարձել է անցեալ,
Ինքը եղել է մէկը անիծեալ,
Որ յոյս չի տուել անյոյս ընկածին,
Որ չի հոգացել մերկ ու սովածին,
Որ գոցել էր միշտ դուռը բարութեան
Եւ դարձել մի ձուկ՝ ծովում մեղկութեան:
Ախ, երանի թէ ամէն օր յիշէր,
Միայն ունենար բարութեան յուշեր,
Մանկութեան օրից միշտ մտքում մնար,
Որ ինքն ապրում էր... մեռնելու համար...

ՄԻՇԱ ՍՎԱՐԵԱՆ